

Bloc 1: COMUNICACIÓ ORAL I ESCRITA

Unitat 1: Hui fas anys!

🔗 Activitat 8 (pàgina 14)

PRESENTADORA: Vos presente. Patricia, ací tens el teu voluntari, Paco Galiano, un voluntari nostre des de fa deu anys. Paco, ací tens Patricia, la teua aprenenta americana que vol aprendre valencià.

PACO: Hola Patricia, encantat de conèixer-te.

PATRICIA: Hola Paco, bon dia i gràcies per estar ací. Sóc Patricia i vull aprendre valencià perquè visc a València des de fa quatre anys i vull parlar amb la gent d'ací. És molt important integrar-se. Sóc d'Estats Units i no conec ningú, i és una bona manera també per conèixer gent.

PACO: Encantat de conèixer-te i no et preocupes, que anirem aprenent a poc a poc i dia a dia. Ja veuràs que és una experiència molt satisfactòria i aprendràs divertint-te. Esperem que siga així, d'acord?

PRESENTADORA: Bon dia, Patricia. Bon dia, Paco. M'alegre que esteu hui ací per a fer la primera trobada. Què farem? Realment he de contar-vos un poc com va el programa, de què va, com es fan les trobades, presentar-vos el nostre material, el quadern de suport, que vos farà falta per a fer les primeres deu trobades. Ja sabeu que el voluntariat té un compromís mínim de deu setmanes, però que després es pot continuar, si les persones ho consideren.

(Sobre el quadern de treball) Què du dins? Les primeres propostes per a fer les converses. Les primeres deu trobades estan cobertes pel quadern de suport. Quins temes? Qui som, anar de compres, anar a passejar per la ciutat. Es tracta de passar per tot el vocabulari necessari en una conversa. És una eina fantàstica.

(Sobre la llibreta) La llibreteta l'hem pensada perquè és molt còmoda, es poden fer tots els apunts que vulgueu fer, i comentar tots els dubtes amb el voluntari. També tenim el bolígraf perquè no digueu després que no ho tenim tot muntat, eh! Però jo crec que el que és més important, l'invent més important és la nostra xapa; qui du la xapa convida pràcticament l'altre a parlar valencià.

PATRICIA: El meu nivell és molt baixet. He de parlar valencià tota l'estona i escoltar valencià?

PRESENTADORA: Realment has d'intentar parlar valencià tot el temps. Per què? Perquè si no, la conversa pot esdevindre una conversa bilingüe.

PACO: Pense que és la millor manera d'aprendre una llengua, que és usant-la, i usant-la en situacions quotidianes i normals, perquè una llengua la fan els parlants, per això és la millor manera de contribuir que el valencià siga la llengua usual de la nostra societat.

PRESENTADORA: La correcció es pot fer de dues maneres. Hi ha la directa, per exemple no es diu "entonces" es diu "aleshores"; o la indirecta, refer la frase. Un exemple molt fàcil d'un col·legi: un xiquet va a la mestra i li diu "Mestra, mestra, átame el zapat"; i la mestra diu "Vine, vine que et nugaré la sabata". És vocalitzar, és fer entendre a l'altre què no ha dit bé, però que ho sàpiga dir per a l'altra vegada.

PACO: Molt bé.

Transcripció del vídeo que pots trobar a youtube:

<https://www.youtube.com/watch?v=Rh4aGvwblI8>

Unitat 2: M'he comprat un robot!

↪ Activitat 7 (pàgina 24)

a. Missatge 1

Benvinguts a Electrodomèstics de Castelló. Us recordem que per a millorar el nostre servei d'atenció al públic, la vostra telefonada pot ser registrada. Per favor, si voleu parlar amb el Departament Comercial, premeu 1. Si voleu parlar amb el Servei d'Assistència Tècnica, premeu 2. Si voleu parlar amb el Departament de Reclamacions, premeu 3. Per a qualsevol altra consulta, espereu i us atindrà un operador. Us recordem que també podeu dirigir-vos als serveis d'atenció comercial de qualsevol dels nostres establiments.]

b. Missatge 2

Hola, Joan, sóc jo. Escolta'm, que m'han anul·lat la reunió i he plegat abans de la faena, o siga que, si vols, al final sí que podem quedar per a dinar. Ja em diràs alguna cosa, d'acord? Si veig que d'ací a un quart no m'has dit res, aniré passant. Apa, un beset!

c. Missatge 3

Bon dia. Em dic Joan Girgues i us telefone perquè he rebut un robot de cuina, un Cuinamatic Turbo 400P, que us vaig comprar el dia 24 d'aquest mes. El motiu de la meua telefonada és que, en obrir la caixa, he trobat el got de vidre clevillat i me l'haureu de canviar. El meu telèfon és el 2-5-4-1-0-2-8-7. Us el repetisc: 2-5-4-1-0-2-8-7, i la meua adreça electrònica és joangirgues, tot junt: joangirgues arroba gemail punt com. Us la repetisc: joangirgues arrova gemail punt com. Ja me'n direu alguna cosa. Adéu.

d. Missatge 4

Bon dia. Aquest és un missatge per al Sr. Joan Girgues. Li telefonem d'Electrodomèstics de Castelló en relació amb els desperfectes del seu robot de cuina. L'informem que la seua petició està en procés i que prompte ens posarem en contacte amb vosté. El número de referència de la seua incidència és el seu número de DNI seguit del número 1. Gràcies.

Unitat 3: Preus d'escàndol

↪ Activitat 4 (pàgina 26)

Si tenim un animal de companyia, n'hem de conèixer els deures i les normatives. Abans de tindre un animal, cal pensar-s'ho bé. Són éssers vius que necessiten dedicació i estima. L'abandonament d'un animal està prohibit i es considera una infracció greu o molt greu. És obligatori identificar-los amb un microxip que han d'implantar els veterinaris i censar-los a l'ajuntament del municipi on viuen.

El nostre és un país avançat en la protecció dels animals. Evitar que es perden i que els abandonen ens beneficia a tots. Recorda: xipa'l i censa'l. Informa-te'n trucant al zero dotze.

Activitats 8 (pàgina 30)

El Maestrat | Els Ports, via 9 | regional procedent de Sagunt, via 10 | Gandia, via 8| Avant procedent de Castelló, via 4 | Dénia, via 8 | Alaris procedent de Barcelona, via 5 | Utiel, via 7 | Atenció, per favor, el pròxim tren per via 8 està fora de servici | Alcoi, via 8| Regional Exprés procedent de Madrid-Chamartín destinació Alacant Terminal, via 14 | Alacant, via 8, per Villena | Atenció, per favor, TALGO procedent de Llorca-Sutullena, té previst arribar a les 17 h i 3 minuts; els preguem que disculpen les molèsties | Gandia, via 13 | Atenció, per favor, tren estacionat a la via 10 està fora de servici.

Unitat 4: Plou a poalades

Activitats 7 i 8 (pàgina 45)

PRESENTADORA: Imatges espectaculars, com veuen, que ens està deixant este temporal i que de seguida repassarem, però ara anem a fer una primera connexió en directe. Anem a parlar amb l'alcalde d'Ontinyent, Jorge Rodríguez, perquè volem saber quina és l'última hora en estos moments a la capital de la vall d'Albaida.

Alcalde, molt bon dia.

ALCALDE: Hola, molt bon dia.

PRESENTADORA: Com està allí la situació? Com està el riu Clariano?

ALCALDE: *Bueno, pues*, per sort ha anat baixant el *cabdal*, sembla que en les últimes hores ha baixat al voltant d'un metro, i per tant la veritat és que lo que haig de dir que ens havia obligat a desallotjar a tots els veïns està més controlat almenys. De totes formes, *mosatros*, a les set del matí hem preferit, per precaució, desallotjar a tota la gent del carrer Cantereria i d'eixes trenta persones que s'han desallotjat, aproximadament la mitat han optat per vindre a l'Alberg Municipal on estan funcionant els serveis municipals i l'altra ha preferit anar a cases de familiars o d'amics.

PRESENTADORA: Però continua plovent per allí, Alcalde? No cal abaixar la guàrdia...

ALCALDE: No podem baixar la guàrdia perquè efectivament continua plovent, pareix que no plou amb la mateixa força que en altres moments, però tenim que tindre present que al llarg de les últimes vint-i-quatre hores Ontinyent ha rebut al voltant de dos-cents litres per metre quadrat. Per tant, hem de ser, *desde luego*, molt precavits.

PRESENTADORA: Moltíssimes gràcies per atendre'ns en directe, alcalde d'Ontinyent. Que vaja molt bé la situació i la vesprada.

ALCALDE: Moltes gràcies!

PRESENTADORA: Adéu!

Transcripció del vídeo que pots trobar a youtube:

<https://www.youtube.com/watch?v=otfeqJQu5R0>

Unitat 6: On van a parar els ordinadors vells?

🔗 **Activitats 6 i 7** (pàgines 61 i 62)

Està regulat. De fet, hi ha un conveni, el Conveni de Basilea, que està firmat per tots els països del món, excepte Haití, l'Afganistan i els Estats Units, que prohibeix enviar aquests residus a altres països del món com a rebuig electrònic. Només si hi ha un acord entre els dos països es poden fer aquests processos mercantils. El que es fa és enviar-los il·legalment, o encoberts com a material de segona mà o encoberts com una donació a un cert tipus d'associació o simplement com a venda, com a material per a poder fer el reciclatge.

El problema és que això va a parar a països i a situacions on no es fa de manera adequada. Va a parar principalment a la Xina, a algun país de Sud-amèrica i a un lloc molt important on va a parar... Dic molt important perquè abans era un mareny i ara s'ha convertit en el punt més contaminat del planeta, més que Txernòbil, que és a Ghana. A la capital, a Accra, a Ghana, arriben cada setmana 500 contenidors plens de material d'aquest, que una part sí que van a reciclatge urbà, sí que és veritat que de tres ordinadors allà són capaços de muntar i de refer-ne un de nou, però això és un tant per cent mínim del material que enviem. La gran majoria acaben en aquell mareny, allò que abans era un punt verd i que hem convertit en un lloc molt contaminat.

Hi ha gent treballant, la immensa majoria, xiquets, que estan intentant recuperar els materials valuosos que poden de tot això. Material valuós normalment són xips que ells poden tornar a fer servir, però sobretot el material com el coure. Per a traure, per exemple, el coure que hi ha en els cables, el que s'ha de fer és cremar el plàstic que els recobreix. Per a cremar aquest plàstic que està fet, justament, d'un material que no es puga cremar fàcilment, necessiten arribar a temperatures molt altes. Agafen el material de les neveres que hi ha per allà tirades; aquest material, que és capaç de cremar a una temperatura molt alta i així aconseguen desfer aquest plàstic. El problema és que això genera un fum que és cancerigen i és supertòxic i va a parar al riu, va a parar al mareny, va a parar al mar, va a parar al terra...

A casa nostra hi ha normatives. Hi ha una normativa europea del 2002, que es va transposar en una llei espanyola el 2005, que el que feia era que permetia que les empreses s'agruparen en el que s'anomenen SIG, Sistemes Integrats de Gestió, que són els que s'ocupen de fer el reciclatge de tot aquest material, de recollir-lo. La normativa espanyola diu que les botigues i les empreses estan obligades a recollir el material que tu has deixat d'utilitzar. El problema és que només un 25% d'aquest material arriba realment a un cicle de reciclatge adequat. L'altre 75% es perd, per diversos motius, pel camí. I alguns d'aquests, la gran majoria, acaben en aquests contenidors viatjant cap a Ghana.

🔗 **Activitat 8** (pàgina 62)

Els residus d'aparells elèctrics i electrònics, els que anomenem RAEE, són tots aquells aparells que ja no fem servir i... perquè han deixat de funcionar o perquè ja no ens agraden o simplement perquè els canviem per alguna raó o altra, i són des del mòbil fins al televisor pla, l'ordinador o la llavadora, perquè són residus d'aparells elèctrics i electrònics.

L'any passat es van vendre a tot el món trenta milions de televisors plans, dos-cents milions d'ordinadors, dos mil milions de mòbils... Estem parlant d'un volum grandios. Això és

el que es va vendre. Es van llançar al fem d'una manera o altra cinquanta milions de tones a tot el món.

Ací a Espanya, en llancem al fem, de mitjana per habitant i any, díhuit quilograms. Tot el procés de reciclatge és perfectament viable econòmicament, a part que milloraria socialment i ambientalment, no? Les tres potes de la sostenibilitat millorarien si férem el reciclatge adequadament. Primer, perquè hi ha tots els processos de reaprofitar aquesta matèria primera que cada vegada escasseja més. El control de flux s'està convertint en un negoci mundial. I segon, perquè econòmicament és viable. Una xifra: d'una tona d'una mina, d'aquella tona de mina que vas traient, en traus uns cinc grams d'or. Una mina que se suposa que és per a traure'n or. En canvi, d'una tona de circuits electrònics, de plaquetes com aquestes que tenim per ací, en traus 250 grams. Si comptem que el quilogram d'or està a uns 42.000€, les xifres que es poden obtindre són espectaculars.

Faltaria, potser, un compromís polític per a ajudar aquest tipus d'empresa a començar. I faltaria, i això ja ho estem treballant a la universitat, processos millors per a fer-lo més viable i poder-lo fer més efectiu i que econòmicament, a l'inici, siga més factible i més fàcil.

Com a enginyers, el que hem de treballar és el que s'anomena "responsabilitat estesa del productor", que vol dir que quan produïm un aparell, quan l'estem dissenyant, pensem no només en la vida útil, pensem en el funcionament, sinó pensem també què passarà quan deixi de funcionar. Com el construïm, quin tipus de material fem servir, d'on vénen aquests materials, quins elements nocius hem de fer servir en tot el procés, com serà aquesta vida útil, què passarà tant a escala ambiental com econòmica, com social, quan això s'estiga fent servir, i també quan s'acabe la vida útil, quan això es converteix en un rebuig, en una cosa que ja no necessitem; com el podem reciclar, com el podem tornar a fer servir o com podem desfer els components per a desfer-nos dels nocius de manera adequada i reaprofitar tot allò que puguem.

Això intentem ensenyar-ho: a la Universitat hi ha la competència de sostenibilitat i compromís social, és una altra de les competències transversals que donen totes les escoles i facultats i està integrada en els nostres estudis.

Com a consumidors, el primer que hauríem de fer és repensar, repensar una miqueta què és el que necessitem. La tecnologia és absolutament necessària. El problema és què fem amb tots aquests aparells. Què fem i si necessitem realment canviar cada dos per tres, si realment ens plantejem alguna cosa més que l'ús. Si no estem vivint una obsolescència estètica. Ja no parle d'obsolescència programada sinó d'obsolescència estètica, de canviar les coses simplement perquè són més boniques. I dic repensar, perquè del consum d'electricitat que tindria per exemple un ordinador en tres anys... un ordinador, que tinc a casa, en tres anys, quant ha consumit? Doncs el huitanta-tres per cent ha estat en el cost de fabricació d'aquell ordinador. Només el dèsset per cent és del consum durant aquests anys, el consum que joestic fent posant-lo en marxa cada dia. I sobretot, continuem pressionant perquè el reciclatge es faça de manera adequada.

Diuen que va haver-hi un incendi a l'Amazones i tots els animals van eixir corrent, no? Tots. I s'ho miraven des de fora molt tristos i desesperats. I hi havia un colibrí menut que anava recollint amb el bec gotetes d'aigua i l'anava posant sobre el foc. Un animal li va preguntar: «Però què fas? Què fas? Així no apagaràs el foc». I ell va contestar: «Però jo faig la meua part». Doncs això és el que ens hauríem de plantejar, fer cada un de nosaltres la nostra part en tot això.

Unitat 7: Tu també hi pots col·laborar

🔗 Activitat 5 (pàgina 70)

«La bufanda de la iaia» és una iniciativa solidària que el que busca és una nova manera de participar o col·laborar amb una entitat, amb una entitat social, i en aquest cas, amb una causa molt concreta, que és la soledat de la gent gran.

«La bufanda de la iaia» és un projecte que va començar... doncs... fa dos anys, ja, però vam començar a quedar a fer tallers, a fer reunions amb la... amb la gent gran i ens adonàvem que a la gent gran li agradava.

El que hem buscat amb el moviment «bufanding» és que les persones grans siguen actives i participen en un projecte en primera persona.

Amb «La bufanda de la iaia» teníem molt clar que les persones grans, les hi havíem d'implicar d'alguna manera, no? Llavors... com les hi hem implicat? Doncs en algun cas han vingut allà a ensenyar a fer calça o ganxet a altra gent més jove, que potser no en sap.

Per a la persona gran, sembla que tu sigues un favor, no? Que vages a veure'l i... Però jo crec que no, que és al revés.

Una manera de col·laborar és, per exemple, doncs, confeccionant una bufanda, amb unes mides concretes, i portant-la o bé ací a la seu d'Amics de la Gent Gran o bé a alguna de les trobades que hem realitzat.

Ho fan tots de manera voluntària. Tenim gent gran, que està ensenyant a fer calça a gent més jove i aquestes bufandes, doncs... formen part de... de «Les bufandes de la iaia» que després es vendran i els diners... els beneficis que s'obtenen són per a poder pagar activitats que l'organització fa per a la gent gran, no?

Aquests tallers estan pensats, doncs, tant per a anar a teixir, per a estar allà teixint en companyia, com per a ajudar a teixir com per a promocionar la bufanda.

Una altra manera de col·laborar amb aquesta causa solidària és fent un gest tan senzill com és adquirir una bufanda... doncs, en els diferents punts de venda o bé en qualsevol de les trobades que hem realitzat periòdicament.

Se li demana a la persona que fa la bufanda que a l'etiqueta hi pose el seu nom, la seua edat i quant de temps ha trigat a fer aquella bufanda.

Que tu vages a una persona gran i li digues «Mira, hui et traurem de casa, anirem a un taller i, a més, ensenyaràs» ells se senten molt... molt reconfortats.

Jo ensenye les iaies i els xics són més difícils d'ensenyar, però bé, jo tinc paciència.

El «bufanding» ha estat la causa de moltes col·laboracions que d'una altra manera no s'haurien produït.

«La bufanda de la iaia» la vaig conèixer a la fira creativa. Passava per allà, i hi havia un estand de... de l'ONG i vaig aixecar-me per a preguntar de què es tractava. Em van cridar molt la... l'atenció les bufandes que hi havia penjades de tots els colors i la gent cosint a l'estand.

El fet que hi haguera al darrere una associació, en la qual hi havia una finalitat més que només teixir per teixir, era una cosa que atreia molt.

També era una manera d'estar acompanyada, o siga, com per a benefici meu, era una manera d'estar acompanyada.

A mi m'agrada molt escoltar-los. M'agrada molt sentir... saber les seues històries. Volen que els escoltes, hi ha molta gent que vol que els escoltes.

Una de les grans sorpreses de «La bufanda de la iaia» ha estat que amb un gest tan quotidià s'haja creat una comunitat tan gran i tan activa.

Cada trobada... molta gent, molta gent i molta implicació.

Això que jo estic fent potser a casa tindrà una repercussió... porta una mica de transcendència, no?, del que seria una afició i prou... O siga, li dóna un sentit.

Tot tipus de col·laboració que tu pugues fer amb la societat, si la fas de cor, jo crec que t'aporta moltíssim.

Demostrar que amb l'ajuda de les bufandes ajuden a molta gent.

[fragment en castellà]

La veritat és que tot el que m'ha aportat aquest projecte és positiu i emotiu, també.

Perquè és una amistat que ens doneu, però és un afecte, és... No ho sé... és que jo, ho sent tan a dins...

Em sent contenta. He fet alguna cosa. No m'he quedat a casa.

Unitat 8: Ja tinc faena!

↪ Activitat 7 (pàgina 81)

Situen-se: estan en una entrevista de faena a Google i la primera pregunta que els fan és (preguntes reals): «Quantes pilotes de golf caben en un autobús escolar?», Ho sabria? Després els donarem la resposta. Però no acaba ací, després li demanen: «Imagine que s'encongeix vosté fins a la mida d'una moneda, el llancen dins d'una batedora i sap que les aspes començaran a rodar al cap de 60 segons. Què faria?». Pregunta següent: «Quant faria pagar per netejar totes les finestres de Seattle?». «Si vosté mira un rellotge que marca un quart de quatre, tres quinze, quin és l'angle entre les dues agulles?». Apunt: no és zero.

Què? Creuen que passarien la primera entrevista per a entrar a treballar a Google? Ja veuen que entrar-hi no és fàcil, però una vegada a dins, el dia a dia és un espectacle: càpsules per a fer sestres, menjar gratis i ecològic 24 hores cada dia 7 dies per setmana, sales de reunions hipercreatives... De fet, Google va ser nomenada per la revista Fortune com la millor empresa on treballar l'any 2014 i 54.600 treballadors se'n beneficien cada dia.

Bé, i ara sí: respostes de les «friquipreguntes»: en un autobús escolar buit, hi cabrien 660.000 pilotes de golf. I si està tot armat amb seients i la resta de mobiliari n'hi cabrien una mica menys: 500.000. El tema de la batedora és per a captar la creativitat de l'entrevistat: nosaltres votem per intentar desactivar el motor de la màquina. Per a netejar totes les finestres de Seattle, quant pagaríem? Doncs, per exemple, 10€ la finestra, una resposta senzilla i elegant. I l'angle de les 3.15, d'un quart de quatre, és interessant. L'agulla de les hores apunta exactament al 3, però 15 minuts més tard, a les 3.15, a un quart de quatre, la minutera és a 7,6 graus més enllà.

Unitat 9: Quan jo era fadrinet...

↪ Activitat 2 (pàgina 86)

— **52 edicions de la Fira del Llibre de València i presentem *El tinent anglès*, l'última novel·la d'Eduard Mira. Eduard, benvingut a la Fira, benvingut al Jardí de Viviers.**

— Moltes gràcies.

— **Presenta *El tinent anglès*. Qui era el tinent anglès?**

— Bé, el tinent anglès... El nom sona cinematogràfic, he de dir d'entrada, i no era exactament el personatge que hi ha a la portada, però ho podria ser. Té una història pintoresca, que no entrarem en ella perquè si no acabaríem mai. El tinent anglès, en realitat, és el transsumpte de Toni Cruanyes, fill d'un terratinent, exportador de vins i panses de Dénia i... Per tant, que tenia clientela anglesa, és una de les raons per la qual la Marina pledejava... aposta per l'arxiduc Carles durant la Guerra de Successió... Diguem, avatars de la vida, els negocis del pare, diguem, s'arruïnen per un bombardeig... Estaven al port d'Alacant i va bombardejar, Lluís XIV, en un bombardeig terrorista, va estar 5 dies tirant 5000 bombes incendiàries. Llavors es queda sense ofici ni benefici i el... Ha de fer vida i fortuna, d'alguna manera. Primer se'n va a València, amb uns familiars, i després passa a Anglaterra. Passa... l'ha acompanyat o l'acompanya o el guia Daniel Defoe, perquè Daniel Defoe, se sap que va fer...

— **Robinson Crusoe...**

— ... Sí... però que va fer uns negocis per la costa ibèrica, no només... inclús de la nostra, probablement Dénia. Llavors diguem, se l'emporta a Anglaterra, finançat en gran part per son tio, que estava allà molt ben situat. Son tio és el general Basset, Joan Baptista Basset i Ramos que, aleshores... l'any 1690 se'n va anar, per motius de conflictes amorosos, etc., se'n va anar a Llombardia i, en aquella època, quan passa això d'anar a Anglaterra este bon senyor, era ja coronel de l'exèrcit imperial. I és una cosa curiosa, com un soldat ras, que va als terços de Llombardia, pot arribar fins i tot a ser general de l'exèrcit... de l'exèrcit imperial. En part es deu a què fa molt bona relació... fa com... el fa com... eixos sergents, com era Lee Marvin, que és un sergent instructor de Jordi de Hessen-Darmstadt, que era cosí de la reina Mariana i del Gran Mestre de l'Orde Teutònic i ell és el que els instrueix... estos senyors anaven a la guerra, diguem, i tenien que tenir un instructor... Llavors passa un temps a Anglaterra... Al principi, la novel·la és el que els alemanys en diuen «una novel·la de formació», un... i el pas, diguem, de la infantesa a l'adolescència i... bé, i arriba fins a la joventut. Passa un temps... on es forma, diguem, entra a l'exèrcit anglès i es forma com a espia, en una espècie de mansió, que és un transsumpte, també, de la que empraven els anglesos la II Guerra Mundial, una mansió «campestre», i aprèn doncs les tècniques de l'espionatge. És una persona útil, perquè parla tant valencià com castellà. Aprèn anglès, etc. És guapo, la qual cosa està molt bé, el que els russos en deien «els romeos», «els romeos» eren molt pràctics per a lligar-se xicones, diguem, que treballaven, en el seu cas, en la CIA, i en el cas d'este, doncs, en altres llocs, inclosos, diguem, bars de mala nota de carretera, on anaven els soldats que estaven estacionats. D'ahí, bé, torna a la península Ibèrica quan els francesos estan assetjant Barcelona. I ahí veus un tio que estava en el baluard de... en un dels baluards... preparant-se. Llavors, diguem-ne, la seva vida ja corre paral·lela a la de son tio i... fins al final, diguem, encara que li passin moltes coses...

— **Qüestions que no anem a desvelar, perquè...**

— ... té relació amb el rei, el rei Carles III, i participa en la batalla d'Almansa. Participa, diguem, en un regiment portuguès, perquè a la batalla d'Almansa no hi va haver unitats espanyoles de cap tipus ni molt menys, diguem, de la Corona d'Aragó, eren anglesos, holandesos i portuguesos, però hi participa... i el final és una miqueta... que no anem a desvelar-lo

— Que no anem a desvelar.

Transcripció del fragment de l'entrevista a la Fira del Llibre 2017
a EDUARD MIRA autor de *El tinent anglès*